

ЛІС МИКІТА

ВЕРХОВИНО, СВІТКУ ТИ НАШ..

МІРАЖІ

Чим далі,
Чим далі,
Цвіте зеленіше,
Цвіте зеленіше,
Чим далі,
Цвіте.

Тебе досягає.
Еге ж, досягає.
Тебе обіймає.
Еге ж, обіймає.
Тебе полоняє.
Еге ж, полоняє.

Чи добре тобі?

Чим далі,
Чим далі,
Лиш тінь наоколо,
Лиш тінь наоколо,
Чим далі,
Лиш тінь.

Тебе досягає.
Мене досягає?
Тебе обіймає?
Мене обіймає?
Тебе полоняє.
Мене полоняє?
Лиш тінь?

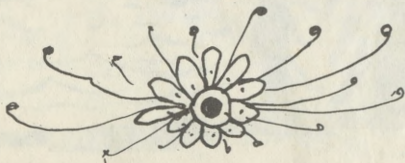
Чи добре тобі?
Чи добре мені?
Чим далі,
Чим далі,
Дивуюсь собі.

Б а б а й

Згадую липень, липи пахучі,
Зоряне небо, Івана Купала,
Коли залюблені серед ночі
Папороті квіту в лісі шукали...

Як через ватри стрибали легіні,
Дівчата пускали вінки з водою,
Чарівну віру в чари зілля,
Що чарувало шасливу долю...

Древні звичаї осталися за нами,
Як ми відбилися від рідного краю,
А молодь ступає чужими стежками
І квіту щастя Купала не знає... Ремез

На книгарських полицях Америки й Канади появилася книжка п.з. "Есеншелс оф Саєнтіфік Рашіян", тобто докладніше, по-нашому, "Основне про те, як читати російську наукову літературу". Авторами книжки є два професори Альбертського Університету О. Старчук і Г. Шеналь. О. Старчук — знане ім'я в українському науковому світі, це відомий наш мовознавець, д-р Орест Старчук, директор Департаменту славістичних студій на Альбертському Університеті.

Проте, з коротких біографічних даних вш. професора на обкладинці книжки годі набрати переконання, що д-р Орест Старчук має якенебудь відношення до українства. В біографічній нотатці написано: "...Орест Старчук народився в Буковині, Румунія, де закінчив університет ім. Карла II з докторатом права і політичних наук..." Потім вираховуються інші титули й заслуги нашого науковця, але про його українське походження ні слуху, ні диху... Просто жаль і подумати страшно, що після таких інформацій чужі енциклопедії можуть зарахувати д-ра Ореста Старчука до румунів!

В "Шляху Молоді", сумівському додатку до "Свободи" з травня ц. р. надрукована коротка статтейка п. з. "Гордість Батьків" — про українського юнака, члена Осередку СУМА в Бофало, Володимира Ковалика, що відбуває військову повинність в американських "марінс" і стаціонує на Кубі, в американській военній базі Гвантанамо.

"Володимир Ковалик, — читаємо в "Шляху Молоді", — знааний як початківець-маляр... Не кидає він малярства і в Армії. Деякі свої речі вміщує у листівках, що розсилаються по армійських частинах і на кожній з тих праць ставить знак нашої національної гордості — Тризуб... І також на своїй сорочці нарисовав він великий тризуб. Його батько переповідає, як московсько-большевицькі салдати, побачивши на тій сорочці український герб, кричали: "О, українські націоналістическіє гади і здесь появились!" Ця сорочка, поза службовими годинами, була для Володимира святочним мундиром".

До статейки долучене фото юнака-патріота у військовому шоломі, з автоматичною рушницею і з тризубом, намальованим на підсороччині (на грудях, розуміється)...

Хтось колись сказав чи написав, що ми, українці, — це народ, що знає лише крайності, а не має відчуття мірирівноваги. Два наведені вгорі факти — про бравого юнака Ковалика і сором'язливого професора Альбертського університету — яка ж блискуча ілюстрація до цього ствердження!

З КОЛЕКЦІЇ ХАМЕЛЕОНІВ

Уривки з "біографії" Юрія Косача, надруковані в журналі "Вітчизна" (Київ), за м. березень 1963 р.:

"...Захоплено сприйняв Жовтневу революцію..."

"...Ненавдив усією істотою своєю попівщину, релігійний туман, косне "українство" західньо-української провідної верстви, зрадницьку петлюрівщину..."

"Живу в Америці, уважаючи ці роки найважчими в моєму житті..."

"Ці короткі сухі дані, — пише наприкінці тов. Косач, — не вичерпують, звичайно, всієї картини мого життя..."

Ой, не вичерпують, Юрщо, далеко не вичерпують! Та ти не турбуйся, вкортці появляться відповідні доповнення...

Блукаючи Синіми горами я випадком забрів до "бонгала" моїх добрих знайомих, ще з табору в Карльсфельді, і тепер, ось, серджуся сам на себе — чого мене туди занесло?.. Попав до них, можна сказати, як голий в терня: друг сидів нахмарений, як темна ніч, дружина нишком ковтала сльози... Зразу подумав — щось погане в них скоїлось, може хтось помер або розбився в "ексиденті", бо випадки ходять по людях. Виявилось інше лихо: старша дочка залюбилася в якогось янкеса і рветься виходити за нього заміж!

— Ти подумай, чого від неї діждались, від рідної дитини! — гомонів друг розжалоблено. — Ми ж на неї хухали-дмухали, мов на розбите яйце, ми її до Пласту, ми її до Школи Українознавства, виховали дитину в національному дусі, а вона хоче привести мені до хати якогось лютра!

— Та ні, — покwapно перебила дружина, — він лише так називається, Лютер, але сам католик, походить з німецько-ірландської сім'ї...

— Все рівно — чужа кров! Мені такого зятя не треба! Мамо, — я кажу тобі при свідках: викину з хати на лобна шию! Хіба вже для неї не стало в Америці українських хлопців?..

— Ей, тату, — лагідно промовила мама, — а ти думаєш українські хлопці святі? Ану, йди подивися на пляжу, як вони липнуть до американок!

— Бо в тому всьому твоя вина! Ти з нею панькаєшся, церimoniшся, а я провчивби дівку розуму хлопським параграфом!.. Ти лише добре пантруй за тою, молодшою козою, щоб не привела тобі в хату якогось Люмумбу.

На добавок лиха якраз тоді увійшла в хату особа, за яку піднявся цілий тарарам — прийшла панна Ліда. В шортах, в чорних окулярах, з розпущеним, золотистим волоссям, бронзова, мов чоколядка, — не дівчина, а морська богиня!

Привітала її льодова мовчанка, тільки я підвівся з стільця і бовтнув "Гелов, Лідочко", або "Добриденя", вже не пригадую.

— Ну, що ж, письменнику-гумористе, — спитала дівчина задикувато, — ви вже мабуть довідались від моїх батьків, що я — національна зрадниця і відступниця, бо маю хлопця-американця?.. Нічого, я його зукраїнізую. Даю пластоє слово чести! Для вашого відомо, я вже навчила його їсти борщ і вареники з сметаною!

— Лідусю, — сказала мама з тихим докором, — та тут справа не в борщі і варениках...

— А чому ж ні? Пригадай собі, мамо, що ти говорила, коли вчила мене куховарити: що дорога до серця чоловіка веде через його шлунок.

— Ага! — злорадісно затер руки батько. — Ось бачиш, мамо, до чого привела твоя наука! А хай то шляк трафить! Кормили в краю німоту українським салом і варениками, то й ще тут, в Америці, доведеться кормити!

Доня зняла чорні окуляри й серйозно споглянула на батька:

— Тату, — сказала, — ти мені колись показував наші родинні папери, які зберігаєш у великій пошані, за що даю

тобі кредит. І що я довідалась з тих поживклих документів і старих метрик?.. Що одна моя бабуня була польського роду, навіть якась гербова шляхтянка, а прадід по мамі був німець і називався Штайнер... Мамо прошу сказати мені на розум: чим гірший мій Лютер від твого Штайнера?

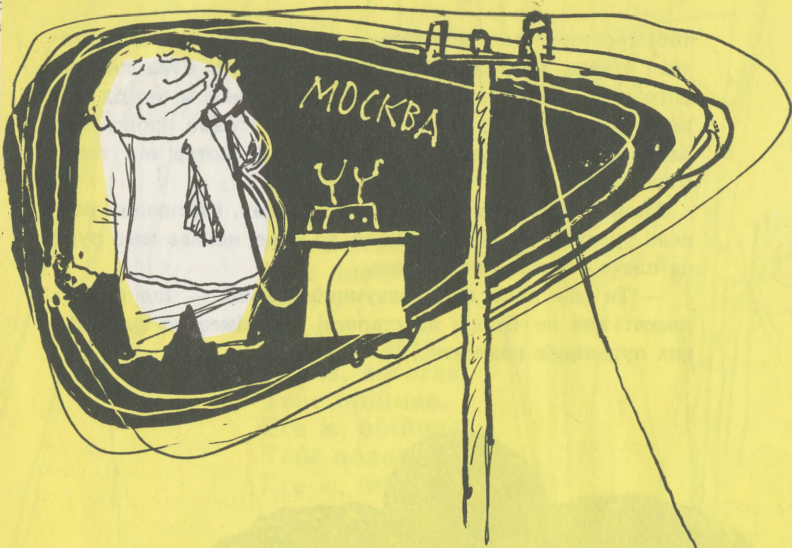
Мама глянула на тата, а тато на маму, і безрадно розвели руками... А друг підійшов до мене, поклав мені руку на плече і сказав, зідхнувши:

— Ти між нами один розумний чоловік — що не женився: хоч не будеш на старості літ, німецько-ірландських пуцьвірків колисати...

І К Е Р

ПОЛІТИКА КОЕГЗИСТЕНЦІ

ПРЯМЕ СПОЛУЧЕННЯ МОСКВА-ВАШІНГТОН

Вже літо, вже літо
Вітає нам красне...
Як сонце пригріє —
Хай то лихо трасне!

Шукаєте затінку чи прохолоди в жаркий день літа — зайдіть, будь ласка, в охолоджену їдальню Народного Дому в Нью Йорку, на обід чи вечерю.

А на каву і найновіші новини — загляньте, як звичайно, до нашої „Веселки“!

Наша адреса:
142-44, Друга Евною
в Нью Йорку.
З вакаційних оголошень
Справді „небувала оказія“
— за 2 мільйони доларів!..

— З'їзд Українських Лікарів Америки і Канади на Союзівці тривав два дні, з чого півтора дня вибирали редактора „Лікарського Вісника“, поки врешті не „вженили“ д-ра Тому Лапічака.

— Дехто з наших пластунів зрезигнував з участі в цьогорічному „Джемборі“ прочитавши подорожні враження проф. М. Заклинського, який бачив у Греції лише самі кози.

— Незалежний тижневик демократичної думки „Наша Батьківщина“ в Нью Йорку присвятив кілька своїх чисел справі повалення запроєктованого пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні.

— Щоб підкреслити контакт з українською наукою, проф. Кларенс Маннінг, якому українці м. Нью Йорку влаштували 70-літній ювілей, зав'язав собі у день ювілею синьо-жовту краватку.

— Одною з жертв української науки впав відомий футболіст Зенон Снилик, який замість грати в футбол, мусить перекладати на англійське тексти Української Енциклопедії.

Верховина на плоти

— Кажуть, що політична еміграція в США остаточно залишила думку вертатись до Рідного Краю з моментом, коли стала будувати на вакаційних оселях символічні могили...

— Знавці говорять, що якби до символічної могили на оселі „Верховина“ додати ще пам'ятник Героям, що стоїть на оселі СУМА в Елленвіл, тоді з того вийшов би справді величавий монумент.

— З достовірних джерел довідуємось, що з новим літнім сезоном інж. Орест Клофас справив собі новий капелюх на колекту в гантеріській церкві.

— Менеджер „Союзівки“ п. Володимир Квас вернувшись з вакацій у Мексику вже не говорить „Нема-то як на Союзівці“, лише — „Нема-то, як мексиканки!“

МУДРИЙ ЖИД

Один багатий жид, вмираючи, залишив своїм трьом синам великий маєток із застереженням, що по його смерті кожний син вложити до його домовини тисячу доларів. У дні похорону найстарший і середній син вложили в домовину по тисячу доларів, а наймолодший виповнив чек на три тисячі доларів і вложив до домовини, забравши решту братових дві тисячі.

— Як що тато на тім світі дійсно потребуватиме грошей, то виміняє собі чек на готівку.

НА СОЮЗІВЦІ (Автентичне)

Ньюйоркський сноб приїхав на Союзівку і, висідаючи з „кари“, питається прибулого канадійця:

— Гелью, краєне! Чи там у вас в Канаді теж їздять карами?

МАРІЯ НА ЛИЦАРІВ, КРУГЛОГО СТОЛА

Деякі наші "специ" від "високої політики" позавидували слави легендарному королеві Артурові та його "лицарям круглого столу" і повели акцію "круглих столів" з нашими "добрими сусідами".

Ця новомодна акція викликала "шевську пасію" деяких наших "принципільних" політиків, що їх колись у старому краю називали "105-процентовими"...

Хоч я не мав чести — удостоїтися запрошення на таке "замкнене товариство" та не знаю гаразд усіх позакулісових розгрівок, однак мені назагал подобається така акція "круглих столів", бо це неабияк розумова гімнастика.

На мою скромну гадку — необхідно цю модерну акцію поширити на всіх наших ближчих і дальших сусідів, як також на цілий наш "внутрішній фронт", розколений на доброї півкопи прерізних "ліній поділу".

З наших безпосередніх сусідів пропонуємо скликати конференцію "круглого столу" з мадярами. Ми маємо з ними старі порахунки, бо вони зайняли землі наших племен і так основно змадяризували їх, що ніяка українізація до них не пристає...

З румунами маємо порахунки ще за ...Тимоша Хмельниченка, що був би добрим наслідником свого великого батька, але волоська бомба угробила його передчасно...

З болгарами маємо клопоти ще від князя Святослава Зовойовника, і наша теперішня спільна границя на Дунаї спричинює спори між українськими й болгарськими рибалками за рибу й за... дівчат...

З донськими козаками маємо старі спори запорозьких і донських козаків за пасовиська й коней. Болшевицький цар Нікіта І ніби зліквідував конфлікт, поївши коней, але все ж таки треба вирівнювати ті ще козацькі непорозуміння, бо донці можуть бути нашими надійними союзниками.

Предки наших преславних запорожців — кубанські козаки мали неодні непорозуміння із-за дівчат з черкесами, чеченцями, кабардинцями, осетинцями та іншими інгушами, і вирішували їх гострими козацькими шаблями. Тому достойно і праведно було б засісти за один круглий стіл з нащадками цих кавказьких племен.

З дальших наших сусідів варто було б погугорити за круглим столом з греками, бож вони довгі віки володіли північним побережжям Чорного моря і були нашими учителями всього добра і зла, а до грецьких красунь відхали наші князі.

"Армяшки" довгі віки були безконкурентними купцями на наших землях, водили свої каравани до Царгороду й Багдаду, були перекладачами орієнтальних мов, залишили нам свою катедру у Львові, церкви в Галичі, Кутах та ін. Вони залишили нам у спадок свої довгі носи й чорні блискучі очі...

Вкінці варто погугорити за круглим столом з французами щодо спадку нашої славетної королеви Анни Ярославни, — може б щось "капнули" на НТШ в Сарселі та на Енциклопедію проф. В. Кубійовича?

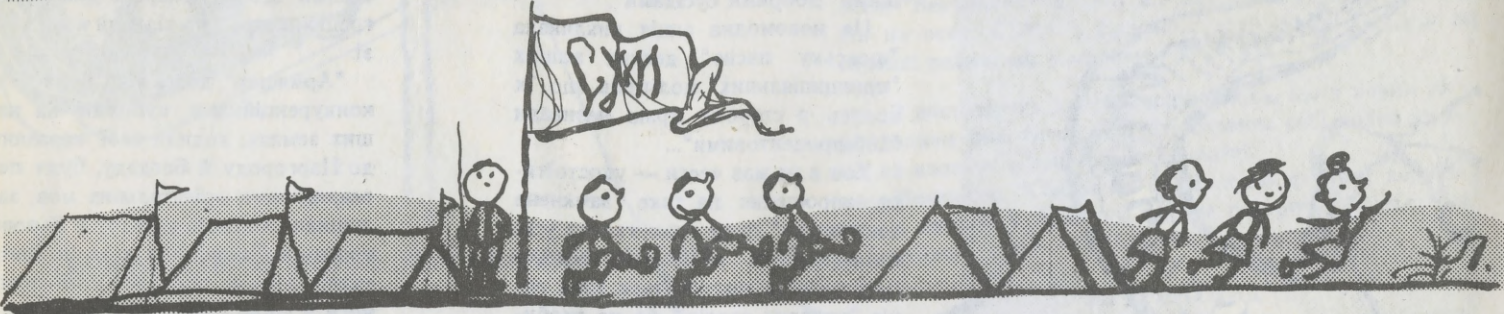
А коли вже закінчимо цілу "рунду" "круглих столів з чужинцями, тоді повинні засісти до круглих столів гетьманці з соціалістами, мельниківці з бандерівцями, лебедівці з бандерівцями, багрянівці з доленківцями, ундісти з УНДС-івцями, майстренківці з кочструктивістами, НТШ з УВАН, союзівці з провідінцями, УРС з УНП, католики з православними, православні з православними; всі роз'єднані жіночі організації, всі організації нашої молоді — Пласт, СУМА, МУН, ОДУМ і "бой-скавти"; старо-й новокалендарники, угро-руси, лемки, "галиціяни", малороси та українці, старі й нові емігранти, демократи й республіканці, консервати й ліберали-поступовці, всі опозиціонери, сектанти, мальконтенти, "чорнорадники" з "коритниками" — словом уся наша основно розсварена й роз'єднана емігрантська братія, сини одного народу обабіч Карпат, Збруча, Дніпра-Славутиці й Атлантику.

Найбільше скористають на тому наші "карпентери", бо буде масове запотребування на круглі столи різної величини, але... але може на тому щось скористає і наша "заплакана Мати та усміхнеться до своїх "синів нерозумних"?

Якби так сталося, — тоді наші "круглостільні маньяки" стали б "героями нашого времени"...

І. Старокрайовий

Хто кого з'їсть?

Є різниця між пластовим і сумівським таборами

З ФІЛЯДЕЛЬФІ

● "Corvinus" у своєму дописі в "Америці" обезголовив українську громаду, бо ствердив, що у Філядельфії є стільки інтелігенції, скільки було відвідувачів на річній виставці Мистецької Студії... Іншими словами 99% громадян — це "сіра маса"... Прийдеться звернутись до українського лікарського товариства, щоб перевело наукові досліди над таким наглим "зселепков'ятінням" інтелігенції...

● Звичайно, під час великої спеки влітку появляються в пресі дивовижні вісті про телят з двома головами та морських вужків... Цього року сезон започаткувала "Америка" такими новинками:

Мисливий замість качки підстрілив літака, корова скочила з корабля і "подалася" в море, хоч тягнули її за хвоста до берега. І, врешті, як то один чоловік заніс до хемічної лябораторії кусок спаленого торта, і вчені ствердили, що це залишки метеора. Це не було б таке дивне, як на планетах живуть люди, то напевно і там жінки припалюють торти...

● По одному концерті, де виступав новий хор під диригентурою маестра Задорожного, запитав його диригент іншого великого хору у Філядельфії:

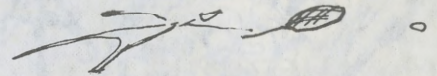
— Як це ви зробили, що зі старших віком співаків витиснули стільки верви, молодечости і ніжности в інтерпретації пісень, що публіка не пускала вас зі сцени?..

— Зовсім просто. Я вложив у хор свою душу, співаки віддали свої серця, а позатим стараємося не кричати...

РЕМЕЗ

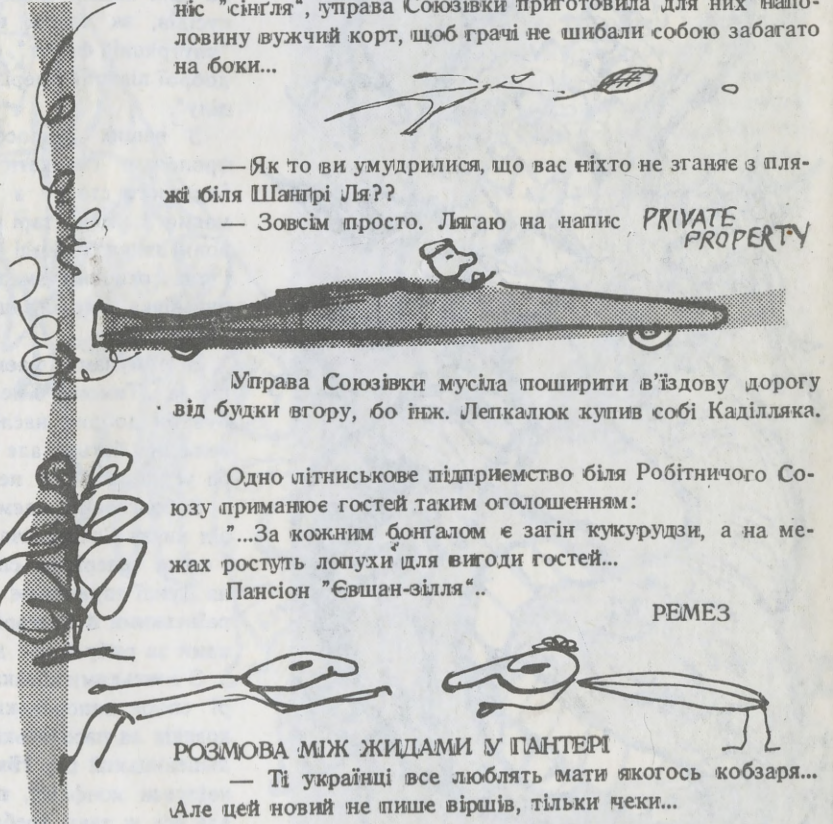
ВАКАЦІЙНЕ

Тому, що деякі старші панове дальше грають в теніс "сінгль", управа Союзівки приготвила для них наполовину вужчий корт, щоб грачі не шибали собою забагато на боки...

— Як то ви умудрилися, що вас ніхто не зганяє з пляжі біля Шантрі Ля??

— Зовсім просто. Лягаю на напіс PRIVATE PROPERTY

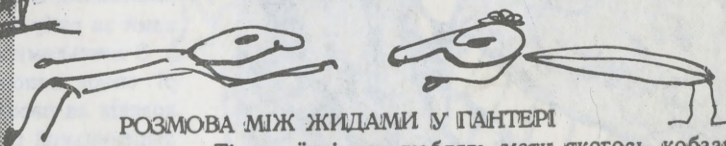
Управа Союзівки мусіла поширити в'їздову дорогу від будки вгору, бо інж. Лепкалюк купив собі Каділляка.

Одно літницькове підприємство біля Робітничого Союзу приманює гостей таким оголошенням:

"...За кожним бонгалом є загіг кукурудзи, а на межах ростуть лопухи для вигоди гостей...

Пансіон "Євшан-зілля"..

РЕМЕЗ

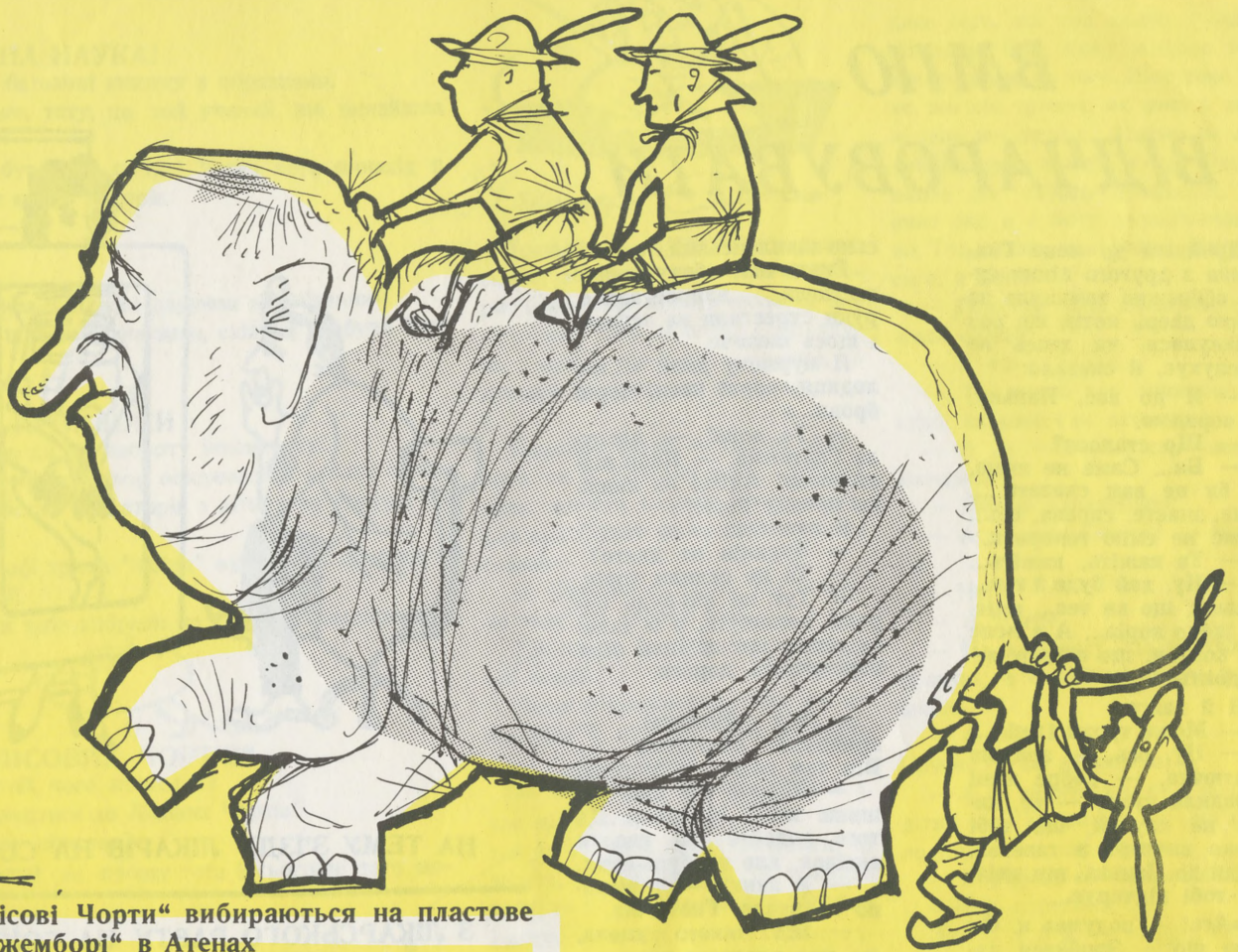

РОЗМОВА МІЖ ЖИДАМИ У ГАНТЕРІ

— Ті українці все люблять мати якогось кобзаря... Але цей новий не пише віршів, тільки чеки...

Братчик на інспекції шатер

„Лісові Чорти“ вибираються на пластове „Джемборі“ в Атенах (Під проводом інж. Мілянйча - „Слоня“.)

ПРО З'ІЗД ЛІКАРІВ, ВАКАЦІЙНІ ОСЕЛІ І ПАМ'ЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКОВІ

Незадовго до 10-го З'їзду Лікарського Т-ва Північної Америки на „Союзівці“ п. д-р Роман Осіничук написав у „Свободі“ статтю, в якій зробив сугестію, що українські лікарі повинні б мати свою власну вакаційну оселю, мовляв... „для затіснення дружби серед лікарів“.

Цілком слушно: якщо пацієнти мають свої власні вакаційні оселі, то чому не можуть їх мати лікарі?.. При чому, якщо нам вільно зробити сугестію, справою організації такої оселі повинні б зайнятись наші лікарі-психіатри... Раз тому, що вони були дуже численно заступлені на останньому З'їзді, а по-друге — така психіатрична оселя завжди може розраховувати на добрий бізнес, їй гостей не забракне тут, в Америці. Втім, вирішальний голос у цій справі, як і в кожній іншій, матимуть, звичайно, не пп. доктори, а пп. докторові, точніше — Секція Дружин Лікарів, очолена п-нею Олександрою Терлецькою.

10-ий З'їзд УІПІА на Союзів-

ці був небуденною подією в нашому житті, хочби для того, що в ньому взяло участь 187 лікарів. Звичайно, не всі вони тяжко засідали: хто сидів і в'янув на салі нарад, хто мочився в басейні або в барі, чи там асистував красним пп. докторовим. Головою Т-ва вибрано, по традиції, д-ра Мирона Зарицького в Брукліна, так само, як бруклінцем був попередній голова. Що потверджує американську примівку: „Енетінг кеи гепен ін Бруклін“.

Так чи так на 10-ий З'їзд наших лікарів були скеровані очі всіх пацієнтів Америки і Канади. Та не лише очі були скеровані, але й руки простягнені — за всякою коллектою... І треба сказати, що наші лікарі тепло відгукуються на всі... чи то майже всі національні потреби. Згадати б лише щедрі пожертви на Дар Любови Митрополитові-Ісповідникові Йосифові Сліпому, чи на Фонд будови пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні.

Пригадую собі, яке велике враження зробила на мене новинка в „Свообді“, що пан доктор Б. Олесницький з Ірвінгтону жертвував на Фонд будови пам'ятника прекрасну машину марки „Меркурі“, вартости 2,400 доларів! Це на правду королівський дар і вияв ве-

ликої любови до нашого Генія! Жаль лише робиться, коли згадаеш, що Тарас Григорович не дожив до наших днів і не може особисто „прокататись“ тією „Кометою“, в той час, коли різні поменші фігури з поетичного світу розбиваються тепер машинами скільки влізе...

А, між іншим, і сам проект пам'ятника роботи колеги Молоджаніна так виглядає, ніби Шевченко стояв під стіною чи під муром і ждав на якесь авто, щоб його забрало... Навіть якоесь так руку тримає, ніби хотів їхати „на палець“... Ой, постоїть він собі довго на п'єдесталі у Вашингтоні, поки яка ласкава душа затримає перед ним машину, щоб... зробити собі під ним фотознімку. (К.)

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Пп. Др. М. Орловський дол. 5.00, В. Кукурба дол. 3.25, І. Каменецький і Др. В. Пушкар по дол. 3.00, Др. О. М. Волянський і В. Гнатюк дол. 2.50, Ф. Калитчук дол. 2.20, І. Кравчук дол. 2.00, М. Семанишин, І. Шабельський, Др. Б. А. Филипчак, М. Горбань, С. Лучишин, Л. Винницький, Р. Кобилецький і М. Корінець по дол. 1.50, Др. І. Гурко і В. Фіцик по дол. 0.50.

Щиро дякуємо!

ВМІЮ ВІДЧАРОВУВАТИ

Прийшла до мене Гнатючка з другого кінця села, обережно замкнула за собою двері, потім ще раз оглянулася, чи хтось не підслухує, й сказала:

— Я до вас, Паньку, за порадою.

— Що сталося?

— Ба... Сама не знаю, як би це вам сказати.... Така, знаєте, справа, що... Бігме не смію говорити.

— Та кажіть, кажіть...

— Ну, хай буде й так...

Чула я, що ви тес... вмієте, щодо корів... А в мене дві корови, що погано мені дояться...

Я й кажу:

— Може трохи і вмію...

— Ну, ось, — зраділа Гнатючка, — добре мені порадила кума, — ти, каже, не слухай, що тобі Юрко вичитує в газетах, а йди до Панька, він вміє, він тобі відчарує...

«Ага! — подумав я. Он воно що?!» Зробився дуже поважний і хвилину мовчав, врешті відізався грубим голосом:

— Давно втратила?

— Зараз по Покрові. А тепер я наїджу квартиру, то навіть для дитини мало.

— Гм... Що даєте корові?

— Та давати даю — так як то корові. І січку, і сідо — сіно трохи пригнило, але де візьму ліпшого, води майже не даю — самі помні... Ой відчаруйте, Паньку, відчаруйте... Зовсім молоко втратила...

Я наложив тоді чорні окуляри (що їх влітку вживаю від сонця), розгорнув грубу книгу (це був перший том Енциклопедії) і почав вичитувати під носом:

«Асурбаніпаль Аліяс Сарданапал цар асирій-

сько-вавилонський...»

Гнатючка, бачу, наче застигла, випросталася, руки схрестила на зап'ясті і щось інепече.

Я мурмочу далі: «...молодиця, чорні коси, чорні брови...»

— То вона! — ляснула Гнатючка. — Якби відмалював! Адить! як книжка правду каже!

Я запитав:

— Буряків не даєте?

— Та не садили торік.

— Тут не які-будь буряки допоможуть, а з такого поля, що лежить біля перехресної дороги.

— Від Батюка! — крикнула Гнатючка. — Він там садив, я дістану!

— Щодня по два копійки таких буряків. До того додайте дві кварта висівок, але не будь-яких.

— А яких? — тривожно запитала Гнатючка.

— Від такого хлѐпа, що має вороного коня.

— Ой, деб то знайти...

Панасюк! — сказала втішно. — Він навіть наш кум!

— Як кум, то ще краще. Буде більше сметани. Ну, йдіть, Гнатючко, прийдіть через місяць.

Місяць проминув скоро. І Гнатючуха прийшла. Вдоволена, усміхнена, в хустині принесла кілька яєць.

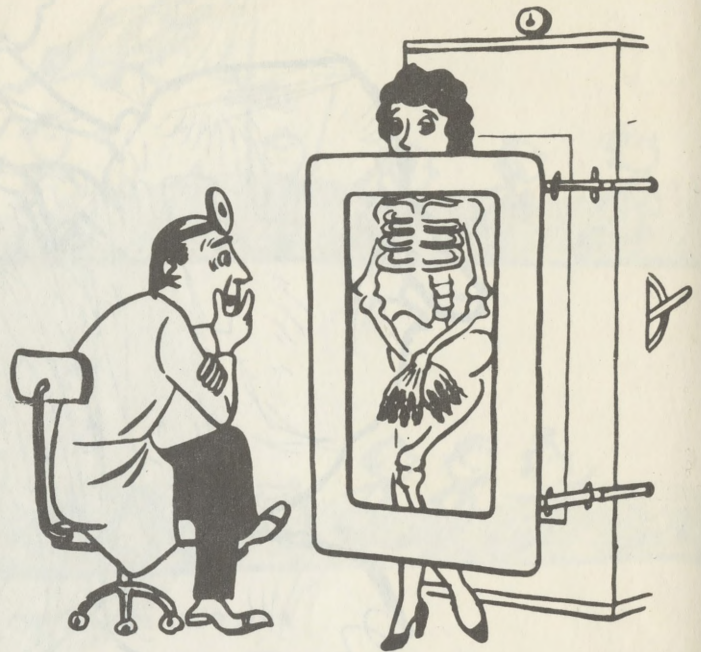
— Помогло?

— Так, якби примовив, Паньку. Зовсім не та корова.

— Ну, й гаразд. А яйця свої заберіть. В нас є свої. Пам'ятайте тільки, щоб з коровою було все в порядку.

— Ой, буду, буду пам'ятати та й іншим говоритиму, як ви мені поможли.

ПАНЬКО ЩИПАВКА

НА ТЕМУ З'ЇЗДУ ЛІКАРІВ НА СОЮЗІВЦІ

З ЛІКАРСЬКОГО РАВТУ НА СОЮЗІВЦІ

— Пане Данило, пускайте гіт! Пані докторові померзли!

ВСЬОМУ ВИННА НАУКА!

Синок показує батькові книжку з образками.

— Дивись, каже, тату, це той учений, що винайшов радар.

— Щоб його був грім побив! Через його винахід я дістав учора тикет на 15 доларів.

ПАМ'ЯТЛИВА

— Ти вже купила Влодкові дарунок на ім'янини?

— Ще ні. Він ще навіть не знає, скільки це буде його коштувати.

НОВОМОДНІ ПРОКЛОНИ

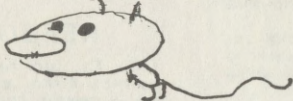
— Аби-сь не дістав звороту інкомтексту...

— А щоб тобі телевизор віпсувався в суботу вечір...

— Аби-сь дістав льокаторів з дітьми на поверсі над тобою...

— А щоб тобі трісла "пайпа" від води в пивниці, як виїдеш на вакації.

— Бодай би тебе вибрали на голову "Самопомочі"...

У КВАТИРІ „ЛІСОВИХ ЧОРТІВ“

— А ти, малий, чого прийшов?

— Хочу записатися до Лісових Чортів!

— А хто тебе прислав?

— Я вже цілий рік прошу тата і сьогодні тато дозволив...

— Як сказав?

— "Та гони до сто чортів"... і я прийшов..

P

3 MILE AND BEECH
і 29805 West Grand River

В. КУКУРБА
менеджер

Тел.: KE 1-1303 і 476-4094

Одинока українська фірма на степі
Мішіган.
Винаймаємо траки і трактори на цілу
Америку і Канаду.

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER

Чесна Сміє!

Трафлеє си, жи хтос шос дурне скаже, а другий хтос того пофторит і воно піде межди люди. А ше, ек ухопет того на папер і відрукуют у газети, або навит у книшці, то куждий повірит, жи правдиво так є.

Паметаю, ек ше за Полщі відбувало си в Коломиї віче. Війшов еден, жи був тоди за посла, говорив шос багато ружного а на кінци сказав:

— Паметайте, люди, жи покорне теле две корови ссе!

Так казав, бо був од тої угодової пардії.

Люди покивали головами, жи ніби тото є правда. Але віступив еден газда і каже:

— Воно ніби така приповідка є, але щисе неправда, Я екійс газда тай ви тут екіс газди, рахувати, то знаете, жи ек трафит си покорне теле, то го і една корова віджене і друга тиж, так, жи ме ходити голodne. А ек тшрафит си вперте, то впхає си до корови на мус і нассе си ківко хоче.

— Правду каже, воно так і є! — погодили си люди, бо куждий тото знав из прахтики.

Хтос тото вігадав і пустив межди люди і кілки чесу ходило воно межди людьми і ніхто навит не подумав, жи може так не є.

А типер меркуйте си таке:

Ек си йно прибули до Гамерики, то екійс взев, вігадав і пустив межди люди:

— Чес, аби смо війшли з того гета.

Потім то пустили щисе у газети: — Доста того гета, тра конче виходити!

Слухаю я тото фурт і всюди тай меркую собі: шо за хороба тото є

щисе гето, жи тра конче з нього виходити. Вже, кажу, війшов бим, але не знаю из чого. Шос воно таке, жи нас тримає, ек миш у клітці, але шо тото є? Питаю си людий, не дуже з того мудрі. Тоди я пішов до одного професури, жи вчит ено в суботу українознавство. Тот, гадаю, мені скаже. Запитав си я, а він:

— Гето, то таке місце, де самі жиди сиділи.

— Та ми не жиди.

— Не жиди, але тримаємо си купи, ек вони і не виходимо.

— А де — питаю си, — маємо виходити.

— Межди гамерикани.

— А ви вже війшли! — питаю си.

— Не!

— А чому?

— Не маю часу. Цалий тижден працюю, а в суботу вчу в нашій школі.

— А нашо?

Пруфесур аж підскачив:

— А не видите, шо си з нашими дітми гіє? Не знають ані вогорити по-українцки, ані читати.

— Поробили си гамериканами.

— Ой, поробили си.

То, — кажу, — значит си, жи війшли из гета.

— Війшли.

— А ви шо? завертаєте.

— Завертаю...

— А нашо?

— Ек нашо? Бійте си Бога, Грицю, шо ви таке вогорите?

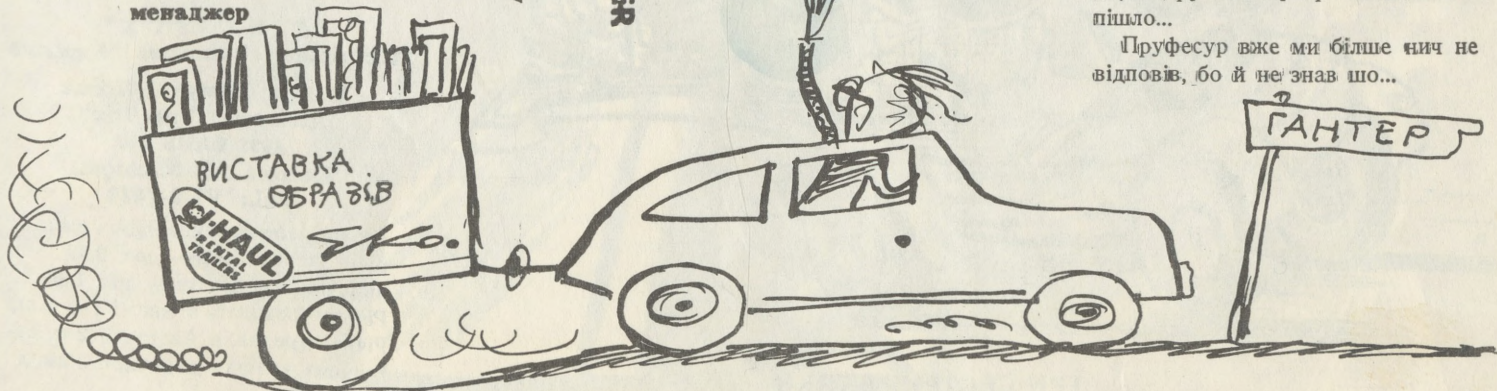
— А того вогору, бо я ше не вигів, аби цес, жи війшов из нашого гета, взев і вернув си. Ек війде, то вже пропав. Вже го нема ані на представліню, ані на гакадемії, ані на пікніку. Ше чесом прийде під церкву на бінго і білше нігде.

Професур си шос померкував, а далі ми каже:

— Може воно й так, ек добре подумати. Але в газетох йнакше пишут...

— Воно — кажу — хтос таке дурне відумав і пустив межди люди, а другий пофторив і так воно пішло...

Пруфесур вже ми білше нич не відповів, бо й не знав шо...

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

— Заходь, не соромся! Зараз я тебе з моєю дружиною познайомлю...

Часто ходить
Гриб Мішель
Торгувати
Під готель.

За стару ганчірку,
Склянку або шкірку
Ладен він лизати
Іноземцям п'яти.

Мал. БЕ-ША

ТРИ СЕСТРИ БАЙКО

З перця

шарж К. ЗАРУБИ.

ГЕОРГІЙ МАЙБОРОДА

КОМПОЗИТОР

НЕВДОВОЛЕНИЙ

— Ет, що то тепер за горох! То колись було: візьмеш дві горошини — повен горщик супу.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— От тобі й дівоча вірність! Трьом призначив побачення, і жодна не прийшла...

КОЛИ ХОЛОДНО

— Грицю! Тобі не холодно?
— А коли холодно, то що?
— То трусись.

ПОХВАЛИВСЯ

— Куме, моя жінка як залатає штани, то навіть непомітно...
— Моя також, куме, як випере мені сорочку, то теж непомітно, що вона випрана.

ВИКРУТИЛАСЯ...

Якось розрізав чоловік за обідом хлібину. Зирк, а в ній устілка лежить. Справжнісінька устілка з його старих чобіт.

Він до дружини і давай їй дорікати.
— Ти що, жінко, з глузду з'їхала, що хліб з устілками почала пекти.

А дружина в нього була така завихриста, що завжди з будь-якого становища вискочить. Почала вона викручуватись:

— Ой, чоловіче, повір мені на слові. Я ж борошно і решетила, і ситила... То ти, мабуть, устілку загубив ще тоді, як молотив пшеницю на току!..

ПРИКАЗКА

Якщо ти закрив очі, — не думай, що скрізь темно.

ЛІТЕРА «О»

Колись одному чоловікові треба було надіслати листа до Житомира і він попрахов свого сусіда написати адресу.

— Слухай, — каже сусід, — давай краще напишемо в Одесу: я дуже красиво пишу літеру «О».

"THE FOX"
Ukrainian Humorous Magazine

Editor Edward Kozak
Address: "The Fox"
4933 LARKINS
Detroit 10, Michigan
Tel: VI-2-7476

Умови передплати в ЗДА і Канаді:
річна передплата — дол. 3.50
піврічна передплата — дол. 1.80
Річна передплата в Англії 1¼ ф.ст.
Річна передпл. в Австралії 2 ф. ст.
В інших країнах рівноварт. 3 ам. д.